

ESPAI BORN

Llorenç Ugas / Sabadell (Barcelona), 1976

3.3. S/T, 2014

10 fotografies fujiinstant / 8,8 x 10,6 cm cadascuna

L'arquitectura i el paisatge, elements principals en el treball d'aquest artista, són el punt de partida per al procés de creació, que el porta a investigar, documentar i evidenciar per a tractar de resoldre tots els dubtes que, com a habitant, l'assalten a través dels seus treballs.

Cartografiant el territori, ha format un gran arxiu d'imatges que dibuixen el quotidià – físic i mental–, i l'acosten a l'espectador, buit, perquè aquest, a través del seu imaginari pugui emplenar-lo amb la seva pròpia experiència.

Albert Pinya / Palma, 1985

Music, red soup, lights & shadows, 2014

Acrílic damunt tela / 180 x 180 cm / Díptic

El díptic *Music, red soup, lights & shadows* és el resultat de la col·laboració realitzada entre l'artista mallorquí Albert Pinya i l'artista russa Tanya Akhmetgalieva. L'any 2014, pràcticament sense conèixer-se, varen decidir unir els seus llenguatges per a mostrar un nou univers mestís, creat a partir de les filies i fòbies de tots dos, reivindicant la possibilitat d'establir un diàleg a través del procés creatiu. Per molt inconnexos que siguin, aparentment, els llocs originaris dels artistes.

L'exotisme que resulta d'enfrontar l'obra de dos artistes, provinents de contextos tan diferents, ofereix com a resultat una realitat única i una identitat singular. Una intersecció entre dues cultures i un gran exemple de l'art com a llenguatge universal. Per damunt qualsevol religió, idioma o bandera.

Carles Congost

Olot (Girona), 1970

The artist behind the aura, 2014

Vídeo HD 27 min. Ed. 5 + 1 A.P

En el vídeo *The Artist Behind the Aura* (2014), Carles Congost desgrana en primera persona, per boca de l'actor belga Bernard Eylenboch, cinc anècdotes autobiogràfiques relacionades amb una sèrie de projectes artístics que, per diferents raons, mai varen arribar a ser executats. La minuciosa descripció tant d'aquests projectes com de les circumstàncies que varen impedir la seva realització acaba per donar forma a un relat íntim però alhora directe sobre les vicissituds de l'art a l'Espanya de la bombolla, alimentat per nombroses referències a l'àmbit personal.

The Artist Behind The Aura (2015) va ser produït i gravat a Brussel·les durant el 2014 per a la seva posterior estrena al centre d'art Komplot de la mateixa ciutat.

ÀREA 1

Mar Arza / Castelló de la Plana, 1976

En tela de juicio..., 2014

Teixits de fils porpra i text / 230 x 82 cm

Els criteris pels quals des del món de l'art s'accepten i adopten algunes pràctiques podrien debatre's llargament. És un cercle que acaba legitimant com a propi tot allò que no tenia gens d'intencionalitat artística. En aquest cas, la frontera entre follia i seny és difusa i deixa espai per a la reflexió. Un terreny fèrtil, on posar en dubte les formes de la literalitat. Si l'art és un procés radical que introdueix desordre en la mirada, una espècie de "fissura en l'autoritat del que és real", aquestes pàgines teixides travessades de texts, pretenen posar en dubte la mateixa consideració de seny i aquells tebis marges pels quals discorre en la consciència de cadascú.

Tomás Pizá / Palma, 1983

Souvenir #1-20, 2015

Collage / 44 x 33 cm cadascun

El seu treball cerca la reconstrucció de la "història" o "les històries", utilitzant la memòria, la invenció i el document, i plantejant a través d'aquests tres elements una visió hedonista i canviant del passat.

El projecte consisteix a desenvolupar una sèrie de collages a partir de l'arxiu de postals creat durant el viatge. Beckford narra passatges, ara fantàstics i mitològics, ara descriptius i analítics dels costums i els paisatges que va veient a través del seu viatge, articulant així una obra basada en l'engany, el misteri i la narració d'esdeveniments reals.

Aquests tres elements serveixen com a articulació del treball de Pizá, traslladat a la construcció massiva d'imatges que possibilita el collage. Així, tenim la postal (document real), la seva pròpia experiència de viatge (la memòria) i les cartes que componen el llibre (la invenció). Els collages són paisatges reescrits a partir de documents, fruit de la superposició dels tres viatges, això és: el viatge històric de 1780, l'imaginat durant la traducció de les cartes i el reconstruït el 2014. Tot això constitueix una espècie de quart viatge, fruit dels altres tres. Les imatges resultants són les ruïnes de la memòria.

Nauzet Mayor / Las Palmas de Gran Canaria, 1980

"La expedición" Tú has elegido un camino.

Successió d'intents, 2015 Ceràmica esmaltada / Mesures variables

Aquesta instal·lació pertany a un projecte titulat "La Expedición", desenvolupat la primavera de 2015. En el projecte global es proposava traçar una línia que guiàs l'espectador a través d'una sèrie d'obres que reflectien accions, emocions, experiències i documents que intentaven donar fe del treball d'un individu que decideix emprendre un viatge incert, farcit d'enigmes, paranys, incerteses i contratemps encara que amb certes recompenses. La sendera de l'art com a professió vocacional es presentava com un esport extrem en un mitjà de vegades hostil que ens recorda altres aventures viscudes per exploradors, alpinistes i mariners que al seu torn li varen servir de suport iconogràfic. Aquesta peça suposa el punt d'inflexió de l'expedició i parla de transcendir, l'ànima de pujar, aconseguir el cim, arribar a l'èxit com calgui. L'important és arribar encara que és impossible, ja que les preses d'escalada estan molt distanciades entre si. Aquest "rocòdrom" ceràmic tracta d'escenificar l'esforç per a

PREMI CIUTAT DE PALMA ANTONI GELABERT D'ARTS VISUALS 2015

Del 20 de gener al 6 de març de 2016

mantenir-se aferrat a una passió i portar-la fins al capdamunt en un cicle de començaments i fracassos.

Miki Leal / Sevilla, 1974

Bodegón dandi romántico, 2015

Acrílic i aquarel·la damunt paper / 152 x 220 cm

Aquesta obra artística gira entorn de llibres imaginats, paisatges literaris i les línies que delimiten uns i altres, que en la pintura de Leal es representen mitjançant el joc de les vores (incloses en el quadre) o els paisatges adaptats al marc.

En aquests moments l'interès de l'artista se centra en el que passa als marges de l'obra, a les vores, traslladant a un segon pla la imatge central. El motiu s'ha convertit en un pretext per a representar el pas del temps, el ritme, la composició, l'engany i sobretot una mirada curiosa que apunta a lluentors, arrugues, romputs, marcs, sanefes, etc.

Finalment es tracta d'una bona excusa per a tenir la llibertat de poder adaptar aquesta nova temàtica a la seva forma d'imaginar i pintar.

Olalla Gómez / Madrid, 1982

El estado de las cosas, 2015

Instal·lació: Alumini, pedra, paper, plastilina, tela i fusta / Dimensions variables

Sobre les propietats del sistema polític parla l'obra *El estado de las cosas*, una instal·lació conformada per nou urnes electorals, organitzades en grups de tres, que contenen els elements protagonistes d'un joc universal: una pedra, un paper i unes tisores. Per a tractar els conceptes de canvi i permanència, es proposa una seqüència en la qual el trio d'objectes es transforma dues vegades atenent, segons el cas, a la forma o a la matèria, corresponent-se aquesta darrera amb l'essència i l'anterior amb l'aparença. Així, les tres primeres urnes contenen una pedra, un paper i unes tisores reals; les segones, un objecte de metall amb forma de pedra, un de pedra amb forma de foli i un altre de paper amb forma de tisores; les terceres allotgen un element de plastilina amb aspecte de pedra, un de tela amb aspecte de full de paper i un altre de fusta amb aspecte de tisores.

José Luis Cremades / Alicante, 1979

220 – 179, 2015

Acrílic damunt tela / 220 x 179 cm / Díptic

La pràctica de la pintura que exerceix José Luis Cremades, des del principi de la seva trajectòria artística, l'aborda des de l'abstracció, ja que como deia Carl Theodor Dreyer, l'abstracció és essencial per a l'artista, perquè li permet franquejar les barreres que el naturalisme li imposa i a més fa que la seva obra deixi de ser no només visual sinó també espiritual.

Rebutjant els règims del mimetisme artístic i cercant com abordar les qüestions escatològiques a través del mitjà de la pintura, opta per un estudi de les solucions i estratègies pictòricament abstractes i deliberadores, alternant els seus propis mecanismes i estructures. Però sempre partint de l'experiència i l'evolució tècnica, ja que la seva obra artística no intenta reflectir la realitat sinó les sensacions i els sentiments d'una persona que s'hi enfronta.

Manu Blázquez / València, 1978

Albarium II, 2014

Paper reciclat 80 gr. Tallat a mà / 2 x 29,7 x 29,7 cm cadascun / 16 peces

Marc Vitruvi (Roma c. 80/87 aC – c. 15 aC) és l'autor de *De architectura*, l'únic llibre supervivent de l'arquitectura de l'antiguitat clàssica. També conegut com *Els deu llibres d'arquitectura*. En el segon capítol del setè llibre presenta l'*album opus o albarium*. La característica principal d'aquesta espècie d'estuc és el seu color blanc a causa dels materials utilitzats en la seva composició, pols de marbre blanc i calç. Un aspecte que es relaciona íntimament amb la investigació de l'artista atès que aquest color predomina en el seu treball artístic per la naturalesa mateixa del mitjà utilitzat.

El paper, en el qual tant s'ha escrit i del qual tant s'escrui, especialment en aquest període de vertigen electrònic. De la mateixa manera que els romans guarnien l'interior de les seves cases, modelaven els baixos relleus i altres adorns arquitectònics, i figuraven les columnes de marbre mitjançant l'*opus albarium*, tracta d'"esculpir" un llenguatge no convencional en un suport ja històric com és el paper.

Un llenguatge de signes que no designen perquè existeixen físicament, de ritmes matemàtics i musicals, pauses i "interval perduts", quilòmetres de línies incises per a explorar un blanc nivell que mai no ho és perquè en el buit les ombres registren infinitat de matisos insospitats.

Bel Fullana / Son Carrió (Mallorca), 1985

One hour drawings, 2015

24 papers intervinguts amb carbonet / 28,2 x 21 cm cadascun

Aquesta obra consisteix en un conjunt de 24 dibuixos elaborats durant una hora exacta. L'artista hi utilitza una metodologia freqüent en el seu treball que consisteix a posar-se com a objectiu el desenvolupament d'una sèrie de dibuixos en un temps limitat. Un exemple d'aquest mètode han estat recentment els *One minute drawings*. Aquests dibuixos tenen com a element singular i definitori el temps que transcorre: quan s'acaba un minut des que comença a treballar el paper deixar d'intervenir-hi i accepta el dibuix com a quelcom acabat.

A *One hour drawings* s'ha proposat realitzar el màxim de dibuixos possibles en un interval de temps de 60 minuts. En aquesta ocasió cada dibuix finalitza quan l'artista ho decideix, sent conscient que com més aviat estigui llest més aviat en podrà començar un altre.

Mar García Albert / València, 1980

Pintura evolutiva (15/10/2015-?), 2015

Oli, humitat, temps / 40 x 30 cm

Aquesta peça presenta una capa molt generosa de pintura a l'oli tot just aplicada. Convida a incorporar el pas del temps permetent que l'espectador desenvolupi una relació tàctil amb l'obra deixant-hi d'aquesta manera la seva empremta. Actuant així, l'artista renuncia a controlar l'aparença formal de l'obra deixant que sigui el mateix procés d'exposició el que defineixi la peça a poc a poc, exposant d'aquesta manera un quadre mutable. Li interessen diverses idees. Per una banda, la de donar l'obra totalment als espectadors incorporant el seu gest en la superfície del quadre, habilitant així una presència tàctil (més activa de l'habitual). Per una altra, exposar una mutabilitat, atès que el quadre va canviant segons s'exposa i incorpora d'aquesta manera una dimensió performàtica.

Damià Matas / Esporles (Mallorca), 1985

Intervenció en el bosc. "Cosa 1", 2014

Fusta, branques del bosc, paper, fil, anelles d'acer / 93 x 70 x 109 cm

Intervenció en el bosc va sorgir d'un procés creatiu en els boscs de la vall d'Esporles, com a reacció a trobar-se que hi havia una destrucció massiva d'arbres i d'una part del bosc a conseqüència d'haver eixamplat un antic camí per a uns interessos privats.

Per a *Cosa 3* l'artista es va decidir per simbolitzar un dels pins tallats i enviar una prova d'allò al responsable de la destrucció dels arbres.

La mesura que es va agafar per a representar aquest fet va ser el diàmetre del tronc del pi allà on es va fer el tall amb la motoserra. Utilitzant el sistema de proporcions en base $\varphi 12$, Matas va corbar algunes de les branques del pi amb vapor d'aigua i les va disposar en forma de niu. Una vegada articulats, va dur el niu al bosc per a fotografiar-lo damunt el pi del qual havia extret les branques, i d'aquesta manera enviar una fotografia al responsable de la destrucció dels arbres. No amb una intenció de denúncia ecològica o d'un altre tipus de discurs construït, sinó com un malefici pur i silencios amb ressonància directa amb el seu imaginari inconscient. Després va construir una estructura de fusta que mostra una cianotípia del niu a manera de testimoni.

Irma Álvarez-Laviada / Gijón (Astúries), 1978

Lo necesario y lo posible II, 2015

Pintura industrial damunt embalatge, barres de ferro / 215 x 278 cm

Lo necesario y lo posible sorgeix d'una situació bastant habitual per als artistes.

Aquesta situació es dona quan s'han de treure les obres de l'estudi amb motiu d'una exposició. L'únic que queda en aquests moments en el que fins aleshores ha estat un espai d'experimentació són les restes dels materials que s'han utilitzat per a desenvolupar el treball. A partir d'aquesta qüestió l'atenció de l'artista se centra en els elements accessoris que hi ha a l'estudi. De forma més concreta, atesa la seva relació amb les obres, en el material d'emalatge, el caràcter intrínsec del qual sembla contenir un índex de negació, un impuls virtual per a l'ocultació, la desaparició o l'absència. Una vegada sostreta l'obra, el que més l'interessa d'aquests materials és la seva càrrega negativa, la seva potencialitat per a conjugar els espais inerts de la pràctica artística i la seva relació particular amb la negació de l'obra. Una forma d'intentar transcendir l'empremta com a prova inexcusable de la presència per a cercar altres formes de conjugar la desaparició.

Miguel Ángel Tornero / Baeza (Jaén), 1978

Sense títol (The Random Series –romananzo–), 2013

Impressió damunt dibond amb marco 155 x 110 cm cadascun (tríptic) / Edició de 5 exemplars + 2 p.a. cadascuna

The Random Series és un projecte fotogràfic que l'artista ha anat realitzant al llarg de quatre anys a Berlín, Roma i Madrid. *The Random Series* és un projecte que proposa un particular exercici fotogràfic que serà repetit en diferents ciutats. En aquestes sèries trobam una estranya aproximació a la fotografia, a la ciutat i a un mateix. Durant la seva estada a cada ciutat, Tornero ha anat fotografiant el seu dia a dia intensament i instintiva, recopilant una sèrie d'imatges que seran la matèria primera dels collages digitals finals que s'inclouen a la publicació. En la seva actitud davant la fotografia –i davant la ciutat–, prevalen la curiositat i l'instint, i es mesclen els trets del *flâneur*, del turista japonès obsessionat per documentar-ho tot i la informació sense processar i caòtica del bebè que es regeix encara per una vida inconscient, aliena a convencionalismes. Com si s'enfrontàs a les coses per primera vegada.

PREMI CIUTAT DE PALMA ANTONI GELABERT D'ARTS VISUALS 2015

Del 20 de gener al 6 de març de 2016

En el procés de creació d'aquests inquietants collages, l'autor utilitza l'error d'un programari que no està programat per a cosir imatges sense relació aparent. Desconeix els paràmetres de tall i unió que el programa seguirà i, per tant, l'imprevist passa a ser protagonista i a marcar el ritme de la sèrie. Com veim, el resultat final és en gran mesura deixat a l'atzar.

Rubén M. Riera/ València, 1983

De naturaleza confusa, 2014/2015

Reloj de aire, 2014

Acetat transparent, globus, gomes de làtex
i bolles de poliespan / 110 x 15 x 25 cm

Los que llegan arriba descubren que no hay arriba, 2015

Esferes de poliespan, pintura acrílica damunt
bastidors de tela i cinta de subjectar amb tensor / 110 x 65 cm

Equilibrista, 2014 Esprai i acrílic damunt tela / 150 x 150 cm

En aquest darrer projecte l'artista treballa amb elements precaris, vulnerables i efímers perquè és el mode que sent més pròxim per a tractar el moment actual. En aquest cas, la tècnica és una indefinició de sort, d'acumulació de restes; una incertesa que cerca aproximar-nos al present. Per a això utilitza materials fràgils d'assaig com el poliespan, cinta adhesiva transparent, gomes elàstiques o globus que amb el pas del temps mostren una alteració significativa. En d'altres casos cerca la tensió creada pel moment que precedeix un succés amb una transcendència que desconeixem. Una altra prioritat en el procés d'investigació ha estat desdoblar la idea d'obra pictòrica des de processos a metodologies i materials.

A *De naturaleza confusa* trenca amb tot l'après i cerca un llenguatge en el qual a partir de les restes o residus d'una etapa pugui donar un nou sentit a allò que sempre estarà en conflicte i ampliar-ho. *La realidad*, *Reloj de aire*, *Equilibrista* i *Los que llegan arriba descubren que no hay arriba* són les tres obres que integren la instal·lació.

Miquel Garcia

Barcelona, 1975

Flagged, (marcats)

Instal·lació formada per a bandera amb la
impressió del cel fotografiat

Vídeo: 41 s 10 impressions digitals de 42 x 21 cm

Flagged és un projecte en procés que reflexiona sobre els conceptes de la pàtria i identitat. Esborra banderes d'imatges que troba per la xarxa. M'interessa ressaltar el gest i la importància territorial que adquireix el símbol a través de la seva pròpia absència.